

moer van de wolken, wat licht van de zon en wat kleuren van het avondrood. Diep in de zee zullen zij zóó de dagwereld meenemen..." En de kleine, die alles met zijn bloemen had kunnen doen, omdat zij zoo zacht waren dat zij in alle vormen te plooiën vielen, kwam bij de dieren. Ai, dacht hij, toen hij een hond zag, hier zullen wij maar mee door gaan en net doen alsof wij er alles van weten, anders gaat God weer donderen... En hij maakte allerlei soorten honden, groote en kleine, mooie en leelijke. Daarom zijn er van dat dier zooveel verscheidenheden. Ook een miereneter maakte dat engeltje, heelemaal plat, en een aap met armen als de stengel van een tulp en een giraf met een te langen hals, als een leipeer. En toen kwam de engel-opzichter en zag wat er gebeurd was. De kleine engel wilde juist met den mensch beginnen. „Laat dat," zei hij, „blijf eraf met je handen. Hij is weliswaar maar half af, maar laat het maar zoo. Hij moet toch straks boete doen voor de erfzonde, en de beste straf ervoor is, hem zelf te laten knutselen om heelemaal af te komen..." En zoo komt het, dat menschen altijd knutselen willen, met verf, met lapjes, met steen en met woorden. Ook de liedjes, die hij de engelen aan de dieren hoorde voorfluiten, wil hij herhalen. En alles wat hij daarna nog hoorde, den storm, het water, zelfs den regen en de zon... De eene mensch heeft er meer van onthouden dan de andere. Sommigen zijn als spreeuwen, zij maken hun wijsjes nooit af, herhalen en luisteren. Hooren weer nieuwe en beginnen nog eens. Hun levenlang...

Constance's stem mompelt, kleine onzinverhalen voor een bang kind. Bijna iederen avond weer, telkens andere, overal, de heele wereld over. Maar Karel blijft bang. Karel trilt als hij opkomt, de smalle handen trillen en het kleine hoofd beeft op den tengeren hals. De mond is smartelijk wijs onder de oogen die hij sluit voor het schelle voetlicht, hij vlijt het hoofd tegen het instrument en speelt. Het helpt niet, zich te verbeelden, dat daar, in de duisternis, het geheimzinnige monster niet leven zou. Een kuch, een diepe zucht, voetenschrapen. Als alles ademloos zwijgt, gelukt het wel weg te droomen, alleen te zijn in een kleurenbed van klanken, te droomen, te schreien, te luisteren, te zien al de vreemde beelden, die verglijden en lokken en gegrepen willen worden en nooit tastbaar zijn. Soms lukt het, een verontschuldiging te vinden voor ondeugd, voor drift, een troost voor leegheid en angst. Soms is hij blij en stijgt en trilt als een koele, toch verterende vlam, hoog oplevend, voor hij dichtslaat en versterft. Soms trilt hij van drift, aangevuurd door de klanken, die hij zelf wekt. Hij kent die drift, vergeet alles, is niet meer, wordt andere menschen en andere dingen. En is verdrietig en stil en verzadigd, één oogenblik maar gelukkig, puur en volkomen. Tot het vreeselijk ontwaken, het oogenblik van applaus, het lawaai, de chaos. Angst, angst, angst. Ontredderd opkijken, ontsteld staren in de langzaam oplichtende duisternis, waar het licht het groote monster in al zijn verschrikking toont. Nu wegloopen en nooit weer, nooit weer. Dan is Constance's soepele hand al om de zijne,